

Introit: *Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.* (Žalm 37,4-5)

Píseň 353

Modlitba

Čtení: Koloským 3, 1-17

Píseň 442

Text kázání: Jan 21, 1-14

Milí přátelé, bratři a sestry,

máme týden po neobyčejných Velikonocích, jaro se začíná probouzet a společnost už už by se chtěla vrátit k normálu. Co však je tím normálem? To jak jsme žili doposud? Práce, zábava, cestování, sport, konzumní a rychlý způsob života? A je opravdu pouze toto podstatou pravého žití?

Učedníci tehdy prožili taky *neobyčejné Velikonoce*. A taky jiné než obvykle. Prožili svatou chvíli **při poslední večeři s Pánem**, zradu, zapření, strach. Bezradnost, když jim odvedli Pána, odsoudili a **ukřižovali Ho**. Prožili smutek a prázdnotu. A nakonec neuvěřitelnou radost, když se mezi nimi objevil **vzkříšený Pán**. Neuvěřitelné zvraty bývají na cestách víry. Od zmaru a prázdnoty k plnému životu.

Příběh, který napsal ve svém evangeliu apoštol Jan, nám ale odkrývá, jak to bylo s učedníky dál. Pán Ježíš nebyl po svém vzkříšení s učedníky neustále, jako by je chtěl něčemu naučit. Dosvědčuje to začátek příběhu: **Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského**. A dále Jan ještě připojí: **To se již potřetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení**. Nicméně než se tak stane, rozhodne se Petr, že **půjde lovit ryby**. A ostatní, kteří byli s ním, řekli: „**I my půjdeme s tebou**.“ Ještě než Petr ale oznámí, co půjde konat, jakoby visela ve vzduchu otázka: **Co teď vlastně budu dělat?** Je po Velikonocích, prožili jsme si, co jsme prožili, radovali jsme se z Pánova vítězství nad smrtí, chodili jsme s Pánem, viděli Ho vzkříšeného, ale co vlastně teď? Pán je živý, ale není tu. Jako by to bylo takové období hledání, co vlastně mají učedníci bez Pánova vedení dělat dál? Je to období změny, nového začátku, ale jak to uchopit?

V nějakých souvislostech je ten příběh podobný času, který nyní prožíváme. Zažili jsme obavu o své životy, doteky smrti, někdo ztratil nebo ztrácí své blízké, uvědomili jsme si křehkost našich životů, začali jsme se snad o to více modlit a spoléhat na Boha, který je jedinou jistotou v nejistém světě. Život vyskočil ze zaběhaných kolejí, některým přibýlo práce, jsou přetížení a unavení, ovšem další díky koronavirové krizi o práci přišli, nebo pracují v nějakém útlumovém režimu, za menší výdělek. A nutno podotknout, že to vykojení, se týká i kazatelů, svým způsobem studentů, učitelů, sportovců, mnozí podnikatelé ale zkrachovali, nebo bojují o přežití. **A co teď dál? Co budu dělat dál, když mě něco takového potkalo? Když se mne dotýkají nějaké změny?** Můžou se někteří takto ptát společně s Petrem. Někdo si může říct, že mu nastal nějaký čas odpočinku a že se může věnovat něčemu, na co neměl kvůli rychlému životnímu tempu čas. Další se umí na nové podmínky zadaptovat rychleji a zaktivizuje se blesku rychle a nápaditě pro pomoc potřebným. No a jiní si řeknou, tak a teď mám tolik volna, že nevím, co s ním. Někteří se začnou nudit, že neví, co by roupama dělali, další zleniví a velmi rychle ztratí pracovní návyky. **Petr s učedníky** se zřejmě nenudil, nicméně byl v situaci, kdy se potřeboval rozhodnout, co dál. Jakým směrem se vydat. Podmínky se změnily, tak co teď dál. Ta dnešní situace je pro mnohé podobná jako u učedníků. Podmínky se pro mnohé změnily. Ztráta práce, různá omezení, konec podnikání, co tedy dál?

Šimon Petr se vrací k tomu, co umí. Vrací se k práci, co kdysi před třemi lety opustil. Řekne ostatním učedníkům: „**Jdu lovit ryby**.“ Petr je muž činu, a takoví muži přece vždycky řeknou: „**Nebudu tady jen tak nečinně sedět**.“, a jdou do akce. Ostatní učedníci Petra následují. Petr má přirozenou vůdčí autoritu, to už u něj rozpoznal i Pán. Ovšem důležité jsou i ti, kteří se nechají vést a jsou ochotni přiložit ruku k dílu. Jedni bez druhých však neznamenají nic. A sám by Petr toho také mnoho nechtyl.

Nicméně té noci tito rybáři **nic neulovili**. Přestože byli v rybolovu zkušeni, a **namáhali se celou noc**, vyšla jejich námaha vniveč. Hladoví, zvlhlí a unavení se **za svítání** vrací ke břehu. Asi to zná každý, vyčerpání z námahy, zvláště ti, kteří pracují na nočních směnách. V určitých chvílích přichází krize. Tady se ta krize prohloubila tím, že učedníci nic nechtyli. Celonoční námaha k ničemu. Bez výdělků. Určitě se vám již v životě mnohokrát stalo, že když se vám dílo nedaří a přijde únava, tak všechno vidíte černě. Cítíte se vyčerpaní. Ostatní od vás něco očekávají, nějaký výkon, skutek, lásku, ale vy najednou nemáte, kde brát. A jste na tom podobně jako učedníci. A do toho pro ně ještě ze břehu zazní ta Ježíšova otázka: „**Děti, nemáte něco k jídlu?**“ Jak mohlo pro učedníky znít to oslovení **děti?** Mohlo je to urazit, anebo to bylo pro ně důvěrné a laskavé otcovské oslovení? A jak ta celá otázka zní pro nás? Záleží na tom, nakolik máme otevřené srdce a oči. Jistě si vzpomenete na ruskou pohádku Mrazík. Mrazík se u té jedle nejprve ptá Nastěnky, jestli je jí teplo. A její odpovědi jsou vděčné. Když se se stejnou láskou a zájmem zeptá Marfuše, tak její postoj je nevděčný a zlý. Někomu ta Ježíšova otázka taky může znít jako provokace, anebo výsměch, vždyť Pán přece ví, že učedníci nic nechtyli. Ježíš ale takový není. Můžeme se na tu otázku podívat také jako na Pánovu starost o hladové a pozvání k jídlu. **Vy jste nic nechtyli?**

Tak pojd'te, já se s vámi rozdělím. A Pán má skutečně na břehu připravené **ohniště, a na něm rybu a chléb.** Avšak chce dát učedníkům rozpomenout na podobnou událost, kterou s Ježíšem už někteří zažili. A tak jim řekne: „**Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.**“ Už jim dal jednou takto podobně okusit Boží dobroty, když se vraceli z lovu s prázdnou. Tehdy nevěděli, kdo Ježíš je, ale když nakonec spustili síť k lovu, **sítě se pod množstvím ryb až trhali.** I nyní neví, že je to Pán, kdo k nim z břehu mluví. Avšak uposlechli. **Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb.** Jan se první rozpomíná, že ten, kdo k nim mluví je vlastně Pán. Petr jako muž činu si zřejmě z úcty k Pánu **obleče plášť, vyleze z lodi a brodí se k Ježíši.** Ty dva příběhy s lovením ryb jsou si nápadně podobné. Zatímco ale v tom prvním šlo Ježíši o to, aby učedníky přivedl k následování, v tomto druhém jde o to, aby se na Pána rozpomněli. Aby se rozpomněli, že tehdy následovali svého Pána, který jim řekl, **učiním z vás rybáře lidí.** A to, že nyní **se namáhali celou noc a nic nechytily,** jim má zase připomenout, že vstoupili s Ježíšem na novou cestu života. A v ní mají přeci jen jednat jinak a s jinými postoji. S postojem víry a lásky. Mají počítat s tím, že Pán je s nimi a že přemohl svět. A že na Něj se mají učit spoléhat. Tak jak jsme to četli v listě Koloským: **Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.** A dále: **Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.** Jinými slovy ten příběh měl učedníky, ale i nás má, naučit, že v Pánu není naše práce marná. Avšak bez spoléhání se na Pána nemusí být pozeňnaná. Můžeme se namáhat zcela zbytečně a naprázdno. A právě proto jakoby zde Ježíš chtěl říci, **můžete se mnou počítat na každý den. Já s vámi budu a pozeňnam vám. Učiním zázrak. Už od svítání chci být s vámi.** A tak svým způsobem to jistě každý zažíváme. Otevírají se nám oči a spatřujeme zázraky, které běžně nevidíme. Když chceme, když po tom toužíme a když o to stojíme. Když chceme počítat s Pánem v našich životech. Když Pána Ježíše pozveme už právě **od svítání** do každého dne, do svého všelijakého konání a naší práce, do našich povinností, starostí, trápení i nemocí, pak můžeme vnímat Boží blízkost a jeho pozeňnání. Pak nám bude svítat a chmury budou pryč. Můžeme pak prožívat Boží občerstvení, oživení, ten Boží vzkříšený život, sílu, pokoj, lásku, naději a radost. A taky chuť a motivaci jít, hledat a konat.

Věříme, bratři a sestry, že Pán s námi je v každém okamžiku? I v těch těžkých životních chvílích? I nyní, kdy nevíme, co bude? Kdy mnozí neví, co mají dělat? Kdy někteří začínají mít třeba i existenční starosti? Strach a obavy? Je-li s námi Pán, pak se nemusíme bát. A On s námi je! Jde o to Ho jen ve svém životě rozpoznávat. Ano, někdy to není jednoduché. Někdy k nám ale mluví v obyčejných věcech, ale třeba i skrze ty, kteří jsou okolo nás a které třeba bereme na lehkou váhu. S postojem, *co ten by mi povídal,* se můžeme ochudit o slovo, které nám říká Pán. Když je Ježíš na tom **břehu** a volá na učedníky, loď je asi **200 loket od břehu.** A ještě je šero. Nerozpoznali Pána hned. Mohla to být pro ně kdovíjaká třeba i pochybná postava. A kdyby ji nevzali vážně, síť by nespustili a nic by nechytily. Oni ale poslechli. Ovšem až teprve potom, co se naplnily síť rybami, zvolá Jan: „**To je Pán!**“ Přesto ovšem sám Jan dál ve svém vyprávění chce ukázat, že Pán Ježíš zde nevystupuje zcela jasně ani na tom břehu. Když už byli všichni na břehu, Pán jim řekne: „**Pojd'te jíst!**“ **A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán.** Pán Ježíš se učedníkům v tom dnešním příběhu nedává poznat zcela jasně. A přesto všichni ví, že je to Pán. Tak i my, mějme otevřeny všechny své smysly, abychom Pána dokázali ve svém životě vnímat na každý den. Např. v otcovské radě, co udělat, v opravdovém zájmu blízkého člověka, v pozvání na návštěvu, ke společnému stolu. Ano, ještě máme navštěvování omezené. Ale děkuji některým vám za zpětnou vazbu, jak jste prožili společnou večeři Páně u vás doma. V rodinném kruhu. A jaký nový rozměr to pro vás mělo. Pán se chce s námi setkávat, i když k tomu jsou obtížné podmínky. Jeho přece nezastavili ani zavřené dveře. A Pán se nám chce dávat poznávat i tehdy, když jsme unaveni, vyčerpani, když sami nemáme co dát a už nemáme kde brát. I tomu nás učí ten dnešní příběh. On je Bohem zvrátů. On má moc změnit tvůj úděl, pozeňnat ti, naplnit tvé síť i tvé srdce. **Doufej v Hospodina, spolehej na Něj. Pokud tak budeš činit, pokud Mu svěříš svoji cestu, On sám bude jednat!** Amen.

Píseň 384 modlitba

Slovo poslání: Píšu vám, děti, že jsou vám odpuštěny hříchy pro jeho jméno. Píšu vám, otcové, že jste poznali toho, který je od počátku. Píšu vám, mládenci, že jste zvítězili nad Zlým. Napsal jsem vám, děti, že jste poznali Otce. Napsal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, který jest od počátku. Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a slovo Boží ve vás zůstává, a tak jste zvítězili nad Zlým. (1. Janův 2, 12-14)
Pozeňnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 489

